

РЕШЕНИЕ

№ 4104

гр. София, 09.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 09.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **4646** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на К. Е., родена на 29.04.1956 г., гражданин на Р Т срещу Заповед № ЗДМ-214/03.06.2010 г. на Д. на Д. „. за прилагане на принудителна административна мярка „отнемане правото на постоянно пребиваване в Република Б” на основание чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като административният орган не е взел предвид, че лицето е отсъствало от страната поради уважителни причини – тежко заболяване.

В съдебно заседание страните, редовно призовани, не се явяват и не се представляват.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е подала заявление рег. № 207/26.04.2010 г. за издаване на документи за самоличност и пребиваване на чужденци в Р Б. Въз основа на извършена справка в информационните масиви на МВР административният орган е установил, че жалбоподателката не е пребивавала на територията на Р Б или друга държава-членка на Европейския съюз за

период от 12 последователни месеца – от 07.05.2005 г. до 05.07.2007 г. Жалбоподателката е подала обяснение рег. № 6949/26.04.2010 г., че през периода 07.05.2005 г. до 05.07.2007 г. е отсъствала от Р Б, тъй като е заминала за Севернокипърска турска република на почивка при приятелка, където си е намерила работа и е получила разрешение за работа. При така установените факти и обстоятелства административният орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ и е издал процесната заповед.

За първи път лицето твърди, че е отсъствало от страната по здравословни причини, в жалбата до съда. Представя епикриза, издадена от Неврологична клиника ТАКСИМ ЕГИТИМ ВЕ АРАШТЪРМА ХАСТАНЕСИ, с която се удостоверява болничен престой от 02.06.2006 г. до 12.06.2006 г. и медицински доклад от 17.05.2006 г. от цветна двустранна доплерова диагностика.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1, изр. 1 от ЗЧРБ, принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”, директорите на главните дирекции „Борба с организираната престъпност”, „Гранична полиция” и „Охранителна полиция”, директорите на Столичната и областните дирекции, Д. на Д. „”, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция” на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. В настоящия случай административният акт е подписан от заместник Д. на Д. „”, при условия на заместване на Д. на Д. „”. Представени са доказателства, че титулярят е ползвал платен годишен отпуск за периода от 14.05.2010 г. до 11.06.2010 г. и Заповед рег. № з-329 от 13.05.2010 г. на Д. на Д. „”, в която като свой заместник изрично е определил главен инспектор М М – ВНД заместник директор на Д. „”, категория „В”.

При издаването на заповедта е спазена законоустановената форма, заповедта съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително правно и фактическо основание за издаването ѝ.

Съдът не констатира нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон. Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република Б се налага, когато се установи, че чужденецът не е пребивавал на територията на Република Б или друга държава - членка на Европейския съюз, за период 12 последователни месеца, освен в случаите на разрешено постоянно пребиваване по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7 и 8 и членовете на семействата им по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на същия закон. Чл. 25, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ предвижда, че разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, вложили над 1 000 000 лв. или увеличили вложението си с този размер чрез придобиване на: а) акции на български търговски дружества, търгувани на български регулиран пазар; б) облигации и съкровищни бонове, както и производни от тях инструменти, издадени от държавата или от общините, с остатъчен срок до падежа, не по-кратък от 6 месеца; в) право на собственост върху обособена част от имуществото на българско търговско дружество с повече от 50 на сто държавно или общинско участие в капитала по Закона за приватизация и следприватизационен контрол; г) дялове или акции, собственост на държавата или общините в българско търговско дружество по Закона за приватизация и следприватизационен контрол; д) българска интелектуална собственост - обекти на авторското право и сродните му

права, защитени с патент изобретения, полезни модели, търговски марки, марки за услуги и промишлен дизайн; е) права по концесионни договори на територията на Република Б. Чл. 25, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ предвижда, че разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, вложили сумата по т. 6 в българска лицензирана кредитна институция по договор за доверително управление със срок не по-кратък от 5 години. Чл. 25, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ предвижда, че разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, вложили в капитала на българско търговско дружество, чиито акции не са търгувани на регулиран пазар, сума не по-малка от 6 000 000 лв.

Приложимият национален закон транспонира чл. 9, параГ. 1, б. „в” на Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни. Съгласно чл. 9, параГ. 1, б. „в” от директивата, дългосрочно пребиваващият гражданин губи правото си на статут на дългосрочно пребиваващ при отсъствие от територията на Общността за период от дванадесет последователни месеца. В чл. 9, параГ. 2 от директивата се предвижда, че като изключение от чл. 9, параГ. 1, б. „в”, поради особени причини или поради извънредни обстоятелства държавите-членки могат да предвидят отсъствия над дванадесет последователни месеца да не са причина за отнемане или загуба на статута. Към момента на издаване на административния акт в националния закон са предвидени като изключения цитираните по-горе случаи на разрешено постоянно пребиваване на чужденци по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7 и 8, както и на членовете на семействата им по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ.

В настоящия случай от доказателствата по делото по категоричен начин се установява, че жалбоподателката е отсъствала от страната през периода от 07.05.2005 г. до 05.07.2007 г. По нейни твърдения, същата е била през този период тежко болна. На първо място тези твърдения са недоказани - представената медицинска документация удостоверява болничен престой за период от 02.06.2006 г. до 12.06.2006 г., докато отсъствието от страната е за период, по-дълъг от две години, и противоречат на дадените обяснения в административното производство, според които лицето е отсъствало поради работа в държава, която не е членка на ЕС.

На второ място, следва да се отчете, че твърдението на жалбоподателката, че е била тежко болна през периода на отсъствието си от страната, освен че не е доказано, не сочи на факти и обстоятелства, релевантни към установените в закона изключения.

По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Е., родена на 29.04.1956 г., гражданин на Р Т срещу Заповед № ЗДМ-214/03.06.2010 г. на Д. на Д. „...“

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

